

Знамениті*
також
закохуються

Кірсті Крістофферсен
Знамениті*
Також
закохуються

З норвезької переклала
Наталя Іваничук

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

Original title: Kjendiscrush
Copyright © CAPPELEN DAMM AS 2022

Крістофферсен Кірсті

К 82 Знамениті також закохуються [Текст] : повість / Кірсті Крістофферсен ; пер. з нор. Наталі Іваничук. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 192 с.

ISBN 978-966-448-257-5

Все вказувало на те, що для Кароліни це буде препогане літо. Замість омріяного відпочинку з подругою батьки відсилають її провести канікули з бабусею у кемпінгу «Казкове озеро» — найнуднішому і найвідстійнішому місці. Хоча коли надворі випогоджується, на душі Кароліні теж трохи яснішає. Дівчинка ближче запізнається з кемпінговим життям, знайомиться з Норою, яка стає їй гарною подругою, і Матіасом — найчудовішим у світі хлопцем.

Їхні щасливі літні дні швидко минають, та невже завершення канікул покладе край кохання, яке от-от зародилося? Ще й Матіас страшенно таємничий: Кароліна випадково дізнається, що він співатиме із знаменитістю (чи так вона собі думає), але таке враження, що Матіас розповів не все...

УДК 821.113.5-31

*Переклад здійснено за фінансової
підтримки NORLA*

- © Кірсті Крістофферсен, текст, 2022
- © Наталя Іваничук, переклад з норвезької, 2024
- © Яна Пласконіс, обкладинка, 2024
- © Видавництво Старого Лева, українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-257-5 (укр.)

ISBN 978-82-02-69305-3 (нор.) Усі права застережено

Якби мені хтось раніше сказав, як я проведу це літо, нізащо не повірила б. Не повірила б, що на цих дуже пересічних і нудних канікулах зустріну людину, яка переверне мій світ з ніг на голову й змусить ледь не розірватися серце.

І що мене втягне у світ, сповнений таємниць і суперзірок. Світ, частиною якого я й не мріяла стати.

«*Yeah right*», — сказала я тоді собі. — *Будь реалістичною*».

Настало літо, коли все трапилося.

* Ага, вже (англ.).

Розділ 1

«КАЗКОВЕ ОЗЕРО» — написано великими, чорними літерами на жовтій вивісці, яка вигулькнула з-за повороту, коли ми звернули до кемпінгу. Найближче містечко ми проїхали ще багато кілометрів тому, потім проминули летовище, далі простягалися тільки ліси з поодинокими хуторами. І ось кемпінг «Казкове озеро». За маленьким червоним автомобусі здійнялася хмаринкою курява. Я мигцем глянула на будиночок рецепції, що містився в стаббюрі, давній коморі для зерна на підпорках. Широка жовта вивіска почеплена на даху темно-коричневого зрубу, більше схожого на мисливську хатину; навколо великого майдану стояли кілька старих подовгастих будівель, а на моріжку — кілька лавок.

— Вони справді тримають тут коней? — запитала я, показуючи на табличку, де були намальовані кінь і рибина, а ще перехрещені ложка й виделка, і фігурка чоловічка, який пірнає у хвилі.

— Гм... коней? — неуважно перепитала бабуса, зосереджена на проїзді під піднятим шлагбаумом і далі на територію кемпінгу.

— А, неважливо...

Неозорі трав'янисті луки простиралися праворуч і ліворуч, угору й вниз пологим схилом.

На невеликих пагорбках, на терасах, стояли купками автокаравани й хатинки, розділені живоплотами. Позаду, на узвишші, виднілася будівля з плоским дахом — я впізнала в ній душеву й туалети, а далі, на рівному плато, купчилися ще хатинки й тіснилися одні попри одних житлові автофургони.

— Бач, перебралася на «Бeverлі Гіллз» після твого останнього приїзду сюди, — усміхнулася бабуся, повертаючи праворуч.

Я нічого до пуття не зрозуміла, але біля вїзду на майданчик справді висіла невелика вивіска з написом «Бeverлі Гіллз». Ми проїхали ще трохи, і бабуся зупинилася біля автокаравану.

— Ну, принаймні його я впізнала, — зраділа я.

Бабуся усміхнулася. Доки відстібала пасок безпеки, подумала, що вагончик точно буде мені тіснішим, ніж минулого разу. Тоді все здавалося великим: і сам автофургон, і намет-тамбур, який служив мені єдиним ігровим майданчиком, не кажучи вже про велетенську територію кемпінгу. Та доки я волокла з авта до тамбура свою важезну торбу з усім необхідним для відпочинку, вражено спостерегла, що територія кемпінгу така ж велетенська, як колись.

— Почекай надворі, хай тут трохи провітриться. Повітря аж липке, таке застоєне! — крикнула з нутра вагончика бабуся.

Я промовчала, кинула торбу на траву й, заклавши навхрест руки, озирала неозорі простори кемпінгу. Що ж, господарі мали підстави назвати цю місцину «Бeverлі Гіллзом». Звідси видно всю територію. Сонце високо в небі світило просто на нас.

У дитинстві я тут мала безліч розваг. Завжди було з ким побавитися. Я могла грати в м'яча на траві, збирати суниці, стрибати по калюжах або спостерігати після заходу сонця за жабами. Але тепер? Божечки, чим себе тут розважити?

Цього літа все мало бути не так. Саме зараз ми з Еммою мали розважатися у її літній хатині біля Айкерена. Зовсім самі, без батьків. Могли б витворити що заманеться, засмагати, заводити нових друзів, може, навіть романсувати з хлопцями. То мало б бути літо, про яке пишуть у книжках чи показують у кіно і яке ніколи не забудеться. Але мої батьки поставили категоричну крапку у *тих* планах.

— Ти ж не сподівалася провести все літо з Еммою та її родиною? — сказала минулого тижня мама, дивлячись властивим їй поглядом, який ніби промовляв: «Ти ще не така доросла, як собі гадаєш».

Тим поглядом мама постійно міряла її, коли хотіла показати, яка донька мала задрипанка, а останнє слово повинне залишатися за нею, мамою.

— Чом би й ні? Вони ж можуть собі це дозволити! — майже криком відповіла я.

Однак ні словом не згадала, що нікого з родини Емми на дачі біля Айкерена не буде, бо її батьки відпочиватимуть в іншому літньому будиночку на Блеф'ель, у горах.

Мама закотила очі й сказала, що мала на увазі не їхні статки.

— То що ж ти мала на увазі?

— А те, що ти живеш у нашому домі, за нашими правилами, і чинитимеш так, як скажемо ми.

Беззаперечний аргумент дорослих.

Мама з татом нарешті вирішили відремонтувати наш будинок. Я виклянчувала ремонт у кімнаті, скільки себе пам'ятаю, а мені роками його обіцяли. Коли я, зрештою, попрощалася з усіма надіями, батьки раптом дозріли до ремонту й, звісно ж, надумали вислати мене кудись з дому на все літо.

— То чому мені не поїхати до Емми, у такому разі?!

— Ні, поживеш із бабусею і квіт, Кароліно! Бабуся так втішилася! Ти ж любиш жити з бабусею, хіба ні? Уяви, як вона радітиме товариству на все літо. А то завжди сама й сама, — сказала мама, схиливши набік голову.

Як же це збіса несправедливо. Скільки говорять про право дітей на власний голос і право співучасті у вирішенні сімейних проблем. Але, певно, це голослівна балаканина про соціальне середовище в місцевих газетках. І страх як підступно маніпулювати словами, мовляв, «бабуся така самотня», щоб викликати в неї докори сумління. Бо ж насправді йшлося зовсім не про бабусю. Бабусю у мене крута. Однак було б у сто разів ліпше, якби я сама могла вирішувати, коли її провідувати і як довго. А мене сюди запхали. Насильно. На все літо. Жодного натяку на сюжет класного фільму. Хіба фільму жахів.

Я сфоткала панораму, вислала Еммі з підписом: «Прибула й застрягла в кемпінговій тюрмі». Вона відповіла майже відразу фоткою, знятою з ганку будинку, з краєвидом на море. Гарно до болю! «Співчуваю! А я застрягла тут!» — написала Емма, і було